

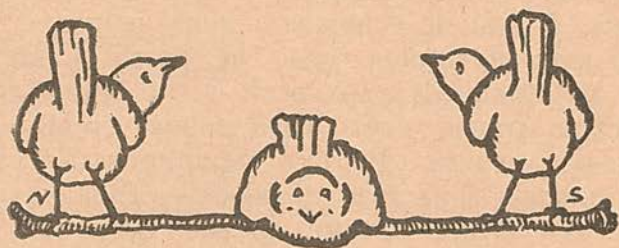
Очитъ му се просълзиха — той си припомни за своитѣ. Никога, никога, не ще ги види. . .

— Жена и едно дѣтенце. Стара майка чака отъ мене. . . Ахъ, малкото ми красивичко дѣтенце! . . .

— Пий! Тебе те чака радостъ. Ти ще оживѣешъ — молѣше българинътъ и протѣгаше матарата си. Турчинътъ залѣпи загорѣлитѣ си устни на матарата.

Бългаинътъ падна отъ слабостъ. Той едва можа да проговори:

— Живѣй! — Иди разкажи тамъ. . . на своитѣ. . . какъ си отмжсти твоятъ врагъ. . .

Полюлени-разлюлени.

Полюлени-разлюлени

Катъ въ море вълни игриви,
Пълни класове навеждатъ
Златно-янтърнитѣ ниви. . .

Тъмни класове — надежда,
Въ споренъ трудъ — добра награда,
Боже благи, упаци ги —
Влѣй въ сърцата ни отрада! . . .

Тр. Симеоновъ.

